

Nancy Bastiaans

RECENSIE-EXEMPLAAR

Nancy Bastiaans

**HET
VERLOREN
LIJK**

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2019

Copyright © Nancy Bastiaans

Ontwerp cover: Jolanda van Lith
Profielfoto cover: Cyril van de Weyer
Omslag vormgeving Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Taalkundige redactie: Mieke Hulsebosch
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2019 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-56-6 | NUR 330, 332
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HET
VERLOREN
LIJK

— | | —
*Woorden
spelen verstoppertje
in leegte
liggen op het puntje
mijn tong
zinloos*

*Ik tel tot tien
ze komen uit
mijn droom
ik heb buut
ik ben
vrij*

Nancy Bastiaans
— | | —

Proloog

Leon rent de eerste hulp van het Centre Hospitalier de Gérardmer binnen. Hij houdt zijn politiebade omhoog. 'Waar ligt de familie Magill?' Het antwoord van de verpleegkundige wacht hij niet af, wel volgt hij haar vinger die naar de klapdeuren wijst. Links en rechts lege behandelkamers.

Halverwege de gang stopt hij bij een gesloten gordijn en schuift het opzij. Op het bed ligt een met laken bedekt lichaam. Hij tilt het laken op, laat het terugvallen en rent terug de gang op.

Verderop komen een arts en een verpleegkundige van een kamer af.

Opnieuw houdt hij zijn badge omhoog. 'Excuseert u mij, ik ben op zoek naar Michel Magill. Hij zou in dit ziekenhuis zijn binnengebracht.'

'Hij ligt hier.' De arts wijst naar de ruimte waar hij zojuist vandaan kwam.

'Wat is er precies gebeurd, dokter?'

'Hij moet door de gladheid de macht over het stuur zijn verloren en is in een ravijn gestort.'

'Is het ernstig, wat heeft hij?'

'Dat is medisch geheim. Waarom vraagt u dat? Wat heeft de politie hiermee van doen?'

'Dat is beroepsgeheim.' Leon glimlacht. 'Mag ik?'

'Heel even dan.'

Leon gaat naar binnen. 'Michel, jongen, wat is er gebeurd?' Hij wrijft een kleverige pluk haar uit het gezicht van zijn vriend. Michel reageert niet. Leon gaat zitten en scant de betekenis van de apparatuur en de slangen die van en naar Michels lijf lopen. De hartmonitor piept regelmatig.

Leon staat weer op en legt zijn hand op Michels schouder.

‘Ik zag je vrouw net. Het spijt me, jongen.’

Michel kreunt en draait zijn hoofd, een traan valt op zijn kussen.

‘Ah, je bent bij. Rustig maar, ik ben er.’ Hij wrijft bemoedigend over zijn bovenarm.

Michel spert zijn ogen open en loopt rood aan.

‘Wat zei ik nu, blijf in godsnaam kalm. Je bent in goede handen. Het wordt tijd dat je me alles gaat vertellen, makker.’

Michel kermt en mompelt: ‘Nooit.’ Zijn mondkapje beslaat.

Leon laat de zuurstofslang tussen zijn vingers glijden.

‘Ik beloof je dat ik goed voor de kinderen zal zorgen. Je weet hoe dol ik op ze ben, vooral op je meisje. Het is precies haar moeder, vind je niet?’

Michel spartelt.

‘Sst, stil maar.’

1 Ongeluk

‘Verdorie, dit moet mij weer gebeuren en altijd als ik haast heb.’ Opnieuw open ik het portier en trek de riem van mijn jas naar binnen. Ik start de auto, zet de radio aan en gassen maar.

Onderaan de Stationsstraat sla ik rechtsaf de snelweg op. Een auto haalt me met een veel te hoge snelheid in.

‘Mafkees.’

De matrixborden lichten op en geven aan dat er nog maar een maximum van 50 km/u is toegestaan. ‘Wat nu weer?’ Ik haal mijn voet van het gaspedaal en schakel terug naar de derde versnelling. Er is bijna geen kip op de weg.

Een meter of tweehonderd verderop aan de rechterkant van de weg, flikkeren in rook gehulde blauwe lichten. Mijn achteruitkijkspiegel laat een vrijwel lege weg zien en de enige twee auto’s voor me minderen vaart.

Een agent gebaart dat ik naar de kant moet.

Ik stop.

Gezien de rookontwikkeling, denk ik dat dit wel even kan duren. ‘Bel Els mobiel,’ commandeer ik Siri.

Na een paar keer overgaan krijg ik de voicemail en spreek ik in. Haar kennende staat ze voor de spiegel om elke haarlok vast te sprayen. We gaan tenslotte winkelen en dan wil ze er tiptop uitzien.

Ik kantel de binnenspiegel en constateer dat een deel van mijn lipstick voor vertrek op mijn koffiekop is achtergebleven. Een zorg voor later.

Ik buig over de rijdersstoel om het raampje te openen. Waarom moest ik de auto van Tom zo nodig wegdoen? Nu zit ik met dit prehistorisch vehikel waarin alles, behalve de deurvergrendeling, handmatige bediening is. Voordat ik de kans krijg om te vragen wat er aan de hand is, draait de

agent zijn rug naar me toe en loopt weg. Mijn telefoon gaat.

‘Els? Hoi, ja, doe maar rustig, ik weet niet hoelang dit gaat duren. Ik sta stil. Was het op de radio? Ja, klopt, daar is het. Het is zo bizar, er staat een busje van een begrafenisonderneming half op de vluchtstrook en half op de weg. Haha, ja, vast een lijk verloren. Ik laat je zo nog wel weten hoe en wat. Ja, doe ik. Tot zo.’

De achterdeuren van de lijkbus staan open en de wind blaast de rook mijn kant op. Net op het moment dat ik het raam wil dichtdraaien, heeft de agent tijd voor me. Ik luister maar half.

Vanuit de optrekkende rook komen twee mannen tevoorschijn die een brancard over de vangrail tillen.

Brandweermannen zijn druk in de weer bij de nog walmende bus en lachen. Het monotone gebrom van de agent en mijn eigen hoest beletten me te horen waarover ze grapjes maken.

‘U kunt dus zo weer verder. Mevrouw?’

‘Huh? Ja, dank u.’

Het kost me moeite om het raam weer met één hand dicht te draaien. De ander heb ik nodig om mijn mond af te dekken. Agenten blijven in het gras zoeken naar iets of iemand. De politieman op de vluchtstrook seint dat ik mag gaan rijden. Ik wrijf in mijn ogen en check nog even of ik er niet al te smoezelig uitzie, als een ongeduldige automobilist me uit mijn stoel laat opveren. ‘Jezus, eikel.’ Mijn geheven hand met half uitgestoken middelvinger trek ik weer in. Laat ik me maar inhouden, er zijn genoeg gekken op de wereld.

‘Nog een keer? Wat wil je nu? Je ziet toch dat ik nog niet kan rijden. Moet ik soms door de auto’s heen?’ Voordat ik er erg in heb, schiet toch mijn vinger omhoog. Gelukkig trekt mijn voorganger op dat moment op. Ik adem mijn ergernis weg, wat weer tot een onbedaarlijke hoestbui leidt. Het is duidelijk mijn dag niet.

‘Els, ik rij weer, stapvoets. Ja, maf, volgens mij zijn ze echt

het lijk kwijt, geen grapje. Ik vertel het je zo wel.' Ik klik haar weg en trap het gaspedaal in.

Net als ik de volumeknop weer opendraai, hoor ik het portier rechtsachter dichtslaan. Is die claxonnerende gek achter me nu echt bij me ingestapt om verhaal te halen?

Ik moet de politie bellen. Nee, dan haalt hij meteen uit. De snelheid van mijn ademhaling en het bonken van mijn hart overstemmen mijn gedachten. Net als de radio. Ik probeer mijn klamme hand van het stuur los te maken om de muziek uit te zetten. In plaats daarvan spannen mijn spieren nog meer aan. Mijn ogen schieten heen en weer op zoek naar iets waarmee ik me kan verdedigen. Wat als hij een wapen heeft en op meer uit is? Straks vinden ze me naakt en dood in de bosjes. Het was verdomme maar een middelvinger.

Mijn lijf trilt en in mijn inmiddels kurkdroge mond proef ik dat tranen van angst mijn lippen hebben bereikt. Waarom zegt hij niets? Ik ben toch niet gek, ik hoorde hem en voel zijn aanwezigheid. Ik zie niets in de achteruitkijkspiegel. Is hij soms gaan liggen of heb ik me vergist?

Voorzichtig kijk ik over mijn schouder. Op de achterbank ligt niets meer dan de gebruikelijke chaos: lege blikjes, een paraplu en dekens, die op elkaar gepropt het grootste deel van de achterbank in beslag nemen. Ik slaak een zucht van verlichting en veeg mijn tranen weg. Mijn adrenalinepeil zakt en mijn focus ligt weer volledig op het verkeer.

Ik kijk weer over mijn schouder, maar nu om in te kunnen voegen op de linkerrijbaan. Vanuit mijn ooghoek zie ik de dekens bewegen. Een hese stem fluistert mijn naam. Vanaf mijn hals trekt een scherpe pijn naar de rest van mijn lijf.

'... zo warm. Water.'

Mijn armen voelen loodzwaar en mijn handen glijden van het stuur.